

A Fővárosi Ítéltábla dr. Harangozó István ügyvéd (fél címe 2) által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek, a Dr. Budaházi Ügyvédi Iroda (fél címe 1., ügyintéző: dr. Budaházi János ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve(I. rendű alperes címe) I. rendű, a személyesen eljár II.rendű alperes neve(II.rendű alperes címe) II. rendű, a személyesen eljár III.rendű alperes neve(III.rendű alperes címe) III. rendű alperesek ellen élettársi vagyontársaság megosztása iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2016. január 20. napján meghozott 25.P.24.945/2013/52. számú ítélete ellen a felperes részéről 54. az I. rendű alperes részéről 56. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés, valamint a 2016. március 16. napján meghozott 25.P.24.945/2013/57. számú kiegészítő ítélet ellen az I. rendű alperes részéről 58. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság kiegészített ítéletének nem fellebbezett rendelkezéseit nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, az I. rendű alperes által fizetendő összeget 11.507.000 (Tizenegymillió-ötszázhétezer) forintra leszállítja.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperes részére a 11.507.000 (Tizenegymillió-ötszázhétezer) forintból 8.850.000 (Nyolcmillió-nyolcszázötvenezer) forint után 2009. április 16. napjától 2013. június 30. napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző hónap utolsó napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű, 2013. július 1. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatot.

Megállapítja, hogy az elsőfokú bíróság előzetes végrehajthatóságra vonatkozó rendelkezése 8.850.000 (Nyolcmillió-nyolcszázötvenezer) forint erejéig áll fenn.

Egyebekben az elsőfokú bíróság kiegészített ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 15 nap alatt 209.083 (Kétszázkilencezer-nyolcvanhárom) forint áfa-mentes másodfokú részperköltséget.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy fizessen meg az államnak az illetékügyi hatóság külön felhívására 196.100 (Százkilencvenhatezer-száz) forint fellebbezési illetéket, míg a felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt további 977.800 (Kilencszázhetvenhétezer-nyolcszáz) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Az elsőfokú bíróság által megállapított, a fellebbezés szempontjából releváns tényállás szerint a felperes és az I. rendű alperes 1991-től 2005 májusáig élettársi életközösségben éltek. Kapcsolatukat megelőzően, 1990-ben az I. rendű alperes **...ből** települt át Magyarországra, ... egy üdülőingatlanban lakott, melyet korábbi munkáltatója biztosított részére. 1992-ben munkaviszonya megszűnését követően egyéni vállalkozó lett. 1993-tól a felperes is munkanélküli volt. A felek 1992-től 1999 júliusáig a felperes részbeni tulajdonában álló ... szám alatti lakásában éltek, melyben fennálló $\frac{1}{2}$ illetőségét 3.450.000 forintért 1999-ben értékesítette a felperes. Az együttélés alatt szerezte meg a felperes a ... szám alatti ingatlan $\frac{9}{20}$ -ad részét, melyet 1999. augusztus 25-én 35.500.000 forintért értékesített.

1999 júliusában egymás közt egyenlő arányban vásárolták meg a felek a ... szám alatti ingatlant, melyet 2001. június 6-án 8.000.000 forintért adtak el. 2000. február 18. napján vásárolták meg egymás közt egyenlő arányban 3.100.000 forintért a ... szám alatti ingatlant, melynek az I. rendű alperes nevén álló $\frac{1}{2}$ illetőségére a felperes holtig tartó haszonélvezeti joga került bejegyzésre. Ezen az ingatlanon a vételt követően könnyűszerkezetes lakóházas felépítményt hoztak létre a felek, mellyel kapcsolatban 2001 júliusában kapták meg a használatbavételi engedélyt. A ... utcai lakóházas ingatlant az életközösség megszakadását követően a felperes használja, onnan 2005 májusában az I. rendű alperes elköltözött.

2002-ben a peres felek megvásárolták az I. rendű alperes kizárólagos tulajdonként nyilvántartott ... hrsz. alatti ingatlant, melyen egy asztalosműhelyt hoztak létre. Ehhez sikeres ... pályázatot nyújtottak be, mellyel 4.000.000 forint vissza nem térítendő támogatásban részesültek, továbbá 10.000.000 forint bankhitelt vettek fel közösen az ... Banktól, mellyel kapcsolatban az ingatlanra jelzálogjog került bejegyzésre. Az asztalos üzem építmény 2003-ra elkészült, az életközösség megszakadása óta az I. rendű alperes birtokában van.

Együttélésük során az I. rendű alperes megvásárolta a ... számú garázsát telephely, illetve raktár céljára 500.000 forintért, azonban a tulajdonjoga nem nyert átvezetést az ingatlan-nyilvántartáson. Ezt az ingatlant is jelenleg az I. rendű alperes tartja birtokban.

1999 szeptembere és 2002 novembere közötti időszakban a felperes 17.700.000 forint kamatmentes kölcsönt nyújtott az I. rendű alperesnek, melyet részben a ... utcai ingatlan megvásárlására, részben pedig különféle gépek megszerzésére fordított. A különböző időpontokban felvett összegek az asztalosipari vállalkozás beindítását szolgálták. 2002. szeptember 23. napján 10.000.000 forint szabad felhasználású hitelt igényelt az I. rendű alperes, melyben a felperes készfizető kezesként szerepelt. 2003. december 19. napján hitelszerződést kötöttek a felek a ... Takarékszövetkezettel 3.000.000 forint tárgyában. A két utóbbi hitellel kapcsolatos visszafizetési kötelezettségnek az életközösség megszakadását követően az I. rendű alperes tett eleget. Az ... felé 8.419.000 és 2.885.000 forintot fizetett vissza 2005 májusát követően. A ... Takarékszövetkezet felé fennálló tartozásból 3.437.000 forintot teljesített egyedül az I. rendű alperes.

Az életközösség megszakadása után a felperes birtokába került 704.000 forint értékű ingóság, míg az I. rendű alperes birtokába 4.998.000 forintot kitevő ingóság. A felperes az életközösség fennállása alatt a háztartást vezette, valamint adminisztrációs tevékenységgel besegített az I. rendű alperes asztalosipari vállalkozásába. A peres felek a közös vagyron megszerzéséhez azonos arányban járultak hozzá. Az életközösség megszakadását követően az I. rendű alperes 800.000 forintot adott át a felperesnek.

A ... szám alatti ingatlan forgalmi értéke 24.600.000 forint, míg a ... úti ingatlané 41.200.000 forint.

A Budapest Környéki Törvényszéknek a peres felek élettársi jogviszonya időtartamát 1991-től 2005 májusáig megállapító közbenső ítéleti rendelkezését a Fővárosi Ítéltábla az 1.Pf.20.776/2010/5. számú közbenső ítéletével helybenhagyta.

A felperes módosított kereseti kérelmében az általa lakott ... szám alatti ingatlanon fennálló élettársi közös vagyonnak a megosztását akként kérte, hogy az I. rendű alperes nevén álló $\frac{1}{2}$ illetőség kerüljön a tulajdonába. Hozzájárult ahhoz, hogy a ... utcai ingatlan, valamint a garázsingatlan az I. rendű alperes tulajdonába kerüljön. Az ingóságok megosztását úgy kérte, hogy az általa birtokoltak kerüljenek az ő, míg az I. rendű alperes birtokában lévők az I. rendű alperes tulajdonába. 4.808.842 forint értékkiegyenlítés megfizetésére kérte az I. rendű alperes kötelezését, továbbá az általa nyújtott 17.700.000 forint kölcsön felére, 8.850.000 forintra, valamint ezen összeg 2005. június 1. napjától járó törvényes kamataira is igényt tartott. Jelzálogjog, valamint elidegenítési és terhelési tilalom bejegyzését is kérte az értékkülönbözet és a 8.850.000 forint erejéig az I. rendű alperes kizárólagos tulajdonaként nyilvántartott ingatlanára. Másodlagos és harmadlagos – vagylagos – kereseti kérelmeket is előterjesztett, melyek a megosztás, illetőleg az elszámolás más variációit tartalmazták.

Az I. rendű alperes a megosztás tárgyában előterjesztett keresetet részben elismerte, valamint 13.800.000 forint kölcsön felvételét is. Hivatkozott azonban arra, hogy az életközösség megszakadását követően kizárólagosan tett eleget a bankok felé a visszafizetési, illetőleg a végtörlesztési kötelezettségnek, melynek elszámolását kérte, továbbá annak a 800.000 forintnak a figyelembevételét is, melyet az életközösség megszakadását követően nyújtott a felperesnek.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezésekkel támadott ítéletében a ... alatti ingatlanon fennálló, a felperes és az I. rendű alperes közötti egyenlő tulajdoni hányadú közös tulajdont akként szüntette meg, hogy a felperes tulajdonába adta az I. rendű alperes nevén álló $\frac{1}{2}$ illetőséget. Megállapította, hogy a felperes megszerezte a ... hrsz. alatti ingatlanak az egészhez viszonyított $\frac{1}{2}$ tulajdoni illetőségét. Az így keletkezett közös tulajdont akként szüntette meg, hogy az I. rendű alperes tulajdonába adta az ingatlan egészét. A közszerzeményű ingóságokat is megosztotta. A felperes birtokában is lévő 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7., 8., 9., 10., 11. sorszám alattiakat a felperes, míg a 12-33-ig terjedő folyamatos sorszámozású ingóságokat, – benne a 27. sorszám alatti ... forgalmi rendszámú ... tehergépkocsit 950.000 forintért, valamint a 33. sorszám alatt nyilvántartott, rendezetlen jogállású garázsingatlant 700.000 forintért – az I. rendű alperes tulajdonába adta. Kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek értékkiegyenlítés címén 12.221.000 forintot. A felperes részletes adatainak a feltüntetésével megkereste az ingatlanügyi hatóságot a jogszerzés átvezetése érdekében, míg a II. és a III. rendű alperest a rendelkezései tűrésére kötelezte. A felperes teljes személyes költségmentességére figyelemmel 450.000 forint kereseti illeték, valamint 236.615 forint, az elsőfokú eljárásban felmerült és állam által előlegezett szakértői díjnak az állam által történő viseléséről határozott, míg kötelezte az I. rendű alperes, hogy ugyanilyen összegben fizesse meg a fennmaradó perköltséget az államnak, illetőleg a bíróság gazdasági hivatalának. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította és úgy rendelkezett, hogy a felek a további költségeiket maguk viselik.

Határozata indokolásában rögzítette a vagyonmérleget, azok értékmegjelölésével feltüntette a közszerzeményű ingó és ingatlanvagyon, valamint az I. rendű alperes által az életközösség megszakadását követően a hitelező bankoknak teljesített kifizetéseket és végtörlesztést. Elfogadta a felperesnek a 17.700.000 forint kölcsön felének a visszafizetésével kapcsolatos igényét, azonban a kamatkövetelést nem tartotta megalapozottnak, mivel álláspontja szerint az értékkiegyenlítés után az nem igényelhető, késedelem nem állapítható meg. A felek által birtokban tartott ingóságok és

ingatlan tulajdonba adásáról rendelkezett értékkiegyenlítés elszámolása mellett, melynek 12.221.000 forintos összegét a korábban nyújtott felperesi kölcsönre, az I. rendű alperes által a közös adósságként megfizetett teljesítésekre, valamint az ingóvagyon tárgyakat érintő értékkülönbözetre figyelemmel határozott meg, a perköltség egyenlő arányú viselése mellett. Ítéleti rendelkezését a polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvényre (későbbiben: régi Ptk.) alapította, nem találta teljesíthetőnek a felperesnek az ítélettel történő jelzálogjog alapításával kapcsolatos kérelmét, e vonatkozásban azzal érvelt, hogy annak a perbeli I. rendű alperesi ingatlanra történő alapítására csak a felek megállapodása alapján kerülhetne sor.

Az elsőfokú bíróság a 2016. január 20. napján meghozott ítéletét a 2016. március 16. napján kelt 25.P.24.945/2013/57. számú kiegészítő ítéletével akként egészítette ki, hogy az I. rendű alperes pénzbeli marasztalását – fellebbezésre tekintet nélkül – előzetesen végrehajthatóvá nyilvánította a Pp. 231. § d) pontja szerint.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes és az I. rendű alperes nyújtott be fellebbezést.

A kiegészítő ítélet ellen az I. rendű alperes fellebbezett.

A felperes elsődleges fellebbezési kérelme az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezésére irányult a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján. Kérte, hogy a másodfokú bíróság utasítsa az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására, a bizonyítási eljárás teljes megismétlésére és újabb határozat hozatalára. Másodlagos kérelme az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatására irányult azzal, hogy kérte, hogy a 8.850.000 forintos kölcsön, mint különvagyoni igény után elsődlegesen 2005. június 1-től a Ptk. 298. §. a) pontja szerint, másodlagosan a Ptk. 523. § (1) bekezdése alapján 2009. február 13. napjától a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti, a késedelemmel érintett félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamat megfizetésére is kötelezni az I. rendű alperest. Továbbá a 12.221.000 forint értékkiegyenlítés megfizetésének biztosítására jelzálogjogot, valamint elidegenítési és terhelési tilalmat bejegyezni, de legalább elidegenítési és terhelési tilalmat a ... hrsz. alatt felvett ingatlanra a Ptk. 254. § (1) bekezdése, 262. § (1) és (3) bekezdése, valamint az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény 16. §. és 17 §.-a alapján. Kérte, hogy 8.850.000 forint erejéig nyilvánítsa a másodfokú bíróság előzetesen végrehajthatóvá az elsőfokú bíróság ítéletét.

Jogorvoslati kérelme indokaként mindenek előtt arra hivatkozott, hogy ok nélkül hagyta figyelmen kívül az elsőfokú bíróság a jelzálogjog bejegyzésére, illetőleg az előzetes végrehajthatóság elrendelésére irányuló kérelmét, mely elutasító döntések indokolása is hiányos. Az elsőfokú rendelkezéseket több oknál fogva sérelmesnek tartotta, hivatkozva az Alaptörvényt, valamint a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvényt (későbbiekben: Pp.) 133. § (1) és 139. §-ára. Eseti döntésekre történő utalás mellett hívta fel a figyelmet arra, hogy rendkívül méltánytalannak találja, hogy a peres feleknek a Pp. 163. § (2) bekezdése – lényegében egybehangzó nyilatkozata alapján – a szerzésben való közreműködésük arányát azonosnak fogadta el az elsőfokú bíróság, holott a lehetőségekhez képest fel kellett volna derítenie az élettársak vagyoni helyzetét, az életközösség létrejöttékor és annak megszűnésekor is. Nem vitás és a peradatokból egyértelmű, hogy az ún. kezdő vagyont az I. rendű alperes asztalosműhelyének beindulásához is kizárólagosan ő biztosította, az I. rendű alperesnek semmiféle forrása, megtakarítása nem volt az életközösség kezdetén. Továbbra is vitatta az igazságügyi ingatlanforgalmi és építész szakértő megállapításait, azt, hogy miként tekintette utólagos beruházásnak pl. a műhelyépület utcai bejáratánál balra található öltöző + raktárhelyiség csoportot. Nem nyilatkozott ugyanakkor arról, hogy mi a maradványértéke a műhely kicserélt régi nyílászáróinak, milyen műszaki hibák tárhatóak fel a

lakóházban. Hiányolta a szakértői véleményekből, hogy azok nem tartalmazzák, hogy az ingatlanpiaci áresés kapcsán milyen változások történtek a perrel érintett ingatlanok forgalmi értékében, továbbá, hogy az általa használt lakóházas felépítmény állagromlása mennyiben tudható be a hibás kivitelezésnek, ennek mennyiben jelentkezik az értékcsökkentő hatása. Ezt követően az elsőfokú bíróság ítéleti tényállását vitatta bekezdésről bekezdésre a következők szerint. Sérelmezte, hogy ugyan közösen vásárolták volna meg a két perbeli ingatlant, ezzel szemben az általa nyújtott kölcsönből kizárólag az I. rendű alperes néven szerepel az üzemnek szánt ingatlan is. Minden kölcsönügyletről készült okirat, a 10.000.000 forint összegű hitel vonatkozásában pedig nem kezes, hanem adóstárs volt. Nem foghat helyt, hogy az ... nem adta ki a törlési engedélyt a hitel teljes kifizetését követően. Hangsúlyozta, hogy azzal, hogy azonos arányú szerzéssel kapcsolatos egybehangzó nyilatkozatra alapította az ítéletét, a hozzávetőleges 40.000.000 forint összegű különvagyont egyenlővé tette a nullával az elsőfokú bíróság – a kölcsön visszafizetését leszámítva. Sérelmezte, hogy nem kapott az életközösség megszakadását követően az I. rendű alperes által törlesztett hitelekéről megfelelő elszámolást. Az életközösség megszakadása után átvett 800.000 forintot pedig nem a megélhetésére, hanem közös kiadásra, egy bizonyos per költségeire fordította. A ... gépkocsit illetően indokolatlanul mellőzte a szakértői vélemény megállapításait az elsőfokú bíróság. Téves következtetés, hogy elfogadta volna az igazságügyi ingatlanforgalmi szakértői véleményt, mivel azt mindvégig vitatta. Fellebbezése 5. oldalának 3. bekezdésében azzal érvelt, hogy indokolatlanul mellőzte az ingószakértő véleményét az elsőfokú bíróság a tehergépjárműre, míg a 6. oldal 1. bekezdésében előadta, hogy a szakértői vélemény aggályos. Azt is hangsúlyozta, hogy hiányos banki megkeresések alapján hozta meg érdemi döntését mivel, pl. az ... Bank sem adta meg a teljeskörű felvilágosítást a kölcsön törlesztésével kapcsolatban. Sérelmezte a kamatfizetési kérelme elutasítását, a jelzálog bejegyzés mellőzésére az 1/2008. (V.19.) PK véleményre is utalt.

A fellebbezési tárgyaláson kérelmét úgy pontosította, hogy – a kiegészítő ítéletre figyelemmel – az előzetes végrehajthatósággal kapcsolatos fellebbezését nem tartja fenn, továbbá a másodfokú iratokhoz Pf. 9. sorszám alatt csatolt többtelehasználati díj igényt tartalmazó beadványt a felperesi jogi képviselő kérte ügyfele személyes előadásának tekinteni.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben benyújtott fellebbezésében az I. rendű alperes az általa az ítélet szerint megfizetendő 12.221.000 forintnak a 11.421.000 forintra történő leszállítását, e vonatkozásban az elsőfokú rendelkezések megváltoztatását kérte. Jogorvoslati kérelmére 64.000 forint fellebbezési illetéket lerótt. Közelebről nem indokolt álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás iratellenes és az ítélet megalapozatlan is, továbbá a 9. oldalon rögzített számítás ellentmondásokat tartalmaz. Álláspontja az, hogy az elsőfokú bíróság helytelenül számolta el az általa az életközösség megszakadását követően teljesített 800.000 forintot.

A kiegészítő ítélet elleni fellebbezésében az I. rendű alperes annak megváltoztatását kérve kiemelte, hogy az végrehajthatatlan, ugyanis a Pp. 220. § (1) bekezdése d) pontja alapján tartalmaznia kellene az ítélet rendelkező részét, továbbá a kiegészítő ítélet nem jelöli meg az általa hivatkozott pénzbeli marasztalás összegét sem. Mindezek értelmében jogszabályba ütközőnek tartotta a felperes által kezdeményezett végrehajtási eljárást is, melynek folyamatban létét a mellékletként csatolt végrehajtói felhívással igazolta. Kiegészítő ítélet elleni fellebbezésére 15.000 forint illetéket lerótt.

A peres felek fellebbezési ellenkérelme az ellenérdekű fél vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyására irányult.

A felperes a kiegészítő ítélet elleni I. rendű alperesi fellebbezés folytán is az elsőfokú rendelkezés helybenhagyását indítványozta.

Pontosítja a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének tényállását az elsőfokú adatokból annyiban, hogy a közszerzeményű ingóságok közül a 27. számon leltározott ... frsz.-ú ... tehergépkocsi 2005. májusi forgalmi értéke 1.122.000 forint.

A feleknek az ítélet ellen benyújtott fellebbezése és az I. rendű alperesnek a kiegészítő ítélet ellen előterjesztett jogorvoslati kérelme részben alapos.

Mindenek előtt rögzíti az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (későbbiekben: Pp.) 228. § (4) bekezdése alapján fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése a közszerzeményű ingóságok és ingatlanok megosztási módja, a felek tulajdonába került vagyontárgyak köre és azok értéke – a tehergépjármű kivételével.

Az ítéltábla a Pp. 149. § (2) bekezdése alapján egyesítette a feleknek az elsőfokú bíróság ítélete ellen benyújtott fellebbezése folytán lajstromozott perhez az I. rendű alperesnek a kiegészítő ítélet ellen benyújtott jogorvoslati kérelme kapcsán keletkezett másodfokú pert – azok együttes elbírálása érdekében.

Az élettársi közös vagyon megosztása iránti perben a felek kérelmei és ellenkérelmei viszonylatában a Pp. 163. § (1) bekezdése szerint lefolytatandó bizonyítást az elsőfokú bíróság teljes egészében foganatosította. Az eljárást nem terheli olyan lényeges szabálysértés, mely az ügy érdemére is kihat, ezért nem volt indok az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezésére. Önmagában az a hivatkozás a mintegy 10 évig tartó perben, hogy az I. rendű alperes 44. sorszám alatt nyújtotta be az érdemi ellenkérelmét, vagy a Pp. 133. §-ába ütköző – a felperes által egyébként nem nevesített – esetleges pervezetési hiányosságok nem eredményezhetik az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, ugyanis az érdemi döntést semmilyen vonatkozásban nem befolyásolták. A felek által felajánlott bizonyítás pedig túlnyomórészt lefolytatást nyert, a könyvszakértő kirendelésének nem volt kellő indoka. Mindebből az adódik, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét és kiegészítő ítéletét – a fellebbezések keretei között – érdemben bírálta felül.

A felperesnek a fellebbezési tárgyaláson módosított, illetőleg pontosított fellebbezési kérelme pusztán a kamatfizetéssel, illetőleg jelzálogjog alapításával kapcsolatos, azonban a fellebbezés első hét oldalán bekezdésről, bekezdésre vitatja az általa támadott ítéletben rögzített ténymegállapításokat, melyekre egzakt jogorvoslati kérelmet nem alapít. Ezeknek túlnyomó része azonban irreleváns, nem tartozik az ügy érdemére, a felperes nem is összegezte azokat és fellebbezése olyan számítási módot sem tartalmaz, melyben levezetné, hogy hivatkozásai milyen más, a felperesre kedvezőbb elszámolást eredményeznének.

A Pp. 253. § (2) bekezdése szerint, a másodfokú bíróság – a fellebbezés korlátai között – reformatórius jogkörében eljárva teljes egészében felülbírálhatja, megváltoztathatja az elsőfokú bíróság döntését, mely a tényállásra is kiterjed. A másodfokú bíróság tehát önállóan is mérlegelheti a bizonyítás eredményét, más tényállás megállapításával. (EBH2006. 1526.) Azonban a jelen ügyben a felperesi fellebbezés folytán nem volt indok a Pp 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 206. § (1) bekezdésének alkalmazásával eltérő tényállás megállapítására – kivéve a tehergépkocsi értékét.

A tényállás módosításának, pontosításának csak abban az esetben lenne helye, ha az az érdemi döntést is módosítaná, ezért nincs jelentősége az ... úti ingatlan megszerzése körülményeinek csakúgy, mint a lecserélt nyílászáróknak, a közösen, avagy külön-külön vásárolt ingatlanoknak. Alperesi elismerés mellett nem releváns, hogy hány darab írásba foglalt kölcsönszerződés született,

hogyan a hitel törlesztése mikor kezdődött. Érdektelen az ingatlanpiaci áresés kérdéseinek vizsgálata, ugyanis az ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetése mindig az ítélethozatalkori beköltözhető forgalmi értéken történik. Az egyébként aggálytalan igazságügyi ingatlanforgalmi és építész-szakértő véleményéhez képest nincs jelentősége a bank által megállapított – más jogszabályon és a pénzügyi intézet egyéb belső utasításain nyugvó – érték meghatározásnak sem.

A peres felek életközösségének kezdetén (1991) hatályban volt Ptk. 578/G. § (1) bekezdése szerint az élettársak – házasságkötés nélkül, közös háztartásban érzelmi és gazdasági közösségben együtt élő nő és férfi – együttélésük alatt a szerzésben való közreműködésük arányában szereznek közös tulajdont. Ha a közreműködés aránya nem állapítható meg, azt azonos mértékűnek kell tekinteni. A háztartásban végzett munka a szerzésben való közreműködésnek számít.

A Pp. 163. § (2) bekezdése szerint a felek egyező előadása alapján a bíróság valóban fogadhat el tényeket, ha azok tekintetében kételevő nem merül fel.

Minden alapot nélkülöz a felperesi fellebbezésnek az első részében foglalt azon kifogása, miszerint az elsőfokú bíróság ok nélkül tette a tényállás részévé, hogy mintegy 15 éves életközösségük során a felperes és az I. rendű alperes szerzésben való közreműködésének azonos az aránya, hiszen maga a felperes is utal a fellebbezésében a Pp. 163. § (2) bekezdésében foglaltakra. Helyesen értékelte az elsőfokú bíróság a peradatokat, amikor nem volt kételevő a peres felek egyező előadását, lényegében beismertését illetően. A szerzési arány kérdését első ízben az I. rendű alperes 18. sorszámú iratában részletezte, kiemelve, hogy a vállalkozásnak végzett felperesi adminisztrációs munka havi 5 órában kimerült. A felperes ezt követően a 44. majd a 75. számú keresetpontosításában is nyilatkozott az élettársi közös vagyon megszerzéséhez való azonos mértékű hozzájárulásukról. A 80/A. beadvány 3. oldalán ugyan az I. rendű alperes akként vélekedett, hogy az ő hozzájárulása 90%, míg a felperesé csak 10%, mindamellett elfogadja az 50-50%-os jogszerzést, melyet a peres felek lényegében az egész per során egyezően adtak elő, mellyel kapcsolatban az elsőfokú bíróságnak további bizonyítási kötelezettsége nem volt – a fent hivatkozott törvényi kiegészítő szabály alkalmazhatóságára. A felperes által felhozott perjogi rendelkezés szerinti kételevő mérlegelés kérdése. Azonban miért merült volna fel az elsőfokú bíróságban, ha és amennyiben a felperes a kereseti kérelmében maga is az általa az I. rendű alperesnek nyújtott kölcsön felét követeli vissza, az ingatlan és ingóvagyon felének a megszerzésére hivatkozik, mely megerősíti a közreműködés azonos mértékét, annak a felek által elfogadott tényét. A felperes a fellebbezésében korábbi előadásain már nem változtathat, hiszen a tárgyalás berekesztése előtt (Pp. 145. §.) benyújtott utolsó keresetmódosítása (51/F-1) 3. oldalán is az alábbiakat adta elő: „a szerzésben való közreműködés arányát elsődlegesen azonosnak jelölöm”.

Itt utal a Fővárosi Ítéletábla arra, hogy minden alapot nélkülöz az a felperesi fellebbezési hivatkozás, miszerint a szerzésben való közreműködés azonos aránya mellett elsikkad a felperesnek a számottevő, majdnem 40.000.000 forintot jelentő kizárólagos vagyoni hozzájárulása, ugyanis a fellebbezéséből kitűnően a felperes teljes egészében keveri az ún. „kezdő vagyon”, a kizárólagos vagyoni hozzájárulás, illetőleg a szerzésben való közreműködés fogalmát. Ez utóbbi törvényi definíció (rég Ptk. 578/G. § (1) bekezdés) alapján nyilvánvalóan az élettársaknak az életközösség fennállta alatt a közös vagyon megszerzéséhez történő személyes közreműködése, munkavégzése vizsgálendő, mely a rendelkezésre álló periratok alapján a felperes esetében csupán a háztartási teendők ellátását jelentheti, mely a bírói gyakorlat szerint sem esik azonos megítélés alá – a szerzésben való közreműködés értékelésénél – a prosperáló egyéni vállalkozást vezető másik élettárs munkájával. A kezdő vagyon köre azokat a vagyontárgyakat öleli fel, amelyek kizárólagos vagyónként az életközösség kezdetén mindkét fél külön-külön tulajdonában voltak. A kizárólagos vagyoni hozzájárulás – a házastársak vagyoni viszonyaihoz hasonlóan (különvagyon) – az

életközösség fennállta alatt megszerzett azokat a vagyonelemeket jelenti, melyek nem sorolhatóak az élettársi közös vagyonhoz, hanem azt az adott fél például ajándék, avagy öröklés jogcímén szerezte, mint a perbeli esetben a felperes a ... ingatlanokat.

A Pp. 215. §-a, az érdemi döntés korlátai szerint, a döntés nem terjedhet túl a kereseti kérelmen, illetőleg ellenkérelmen, mely a főkövetelés járulékaire is vonatkozik.

A kifejtettek értelmében – mivel a felperes kereseti kérelme behatárolja a bíróság döntési lehetőségét – a felperesnek kellett volna – az előző bekezdésben foglaltak szerint – például a ... utcai ingatlan telektestét a közös vagyon köréből kihagyni, mivel az – az I. rendű alperes által sem vitatottan – felperesi kizárólagos vagyoni hozzájárulásából került megvásárlására, azonban ilyen kérelem hiányában a többlettulajdon megszerzését nem lehetett a felperes javára figyelembe venni. A további felperesi kizárólagos vagyoni hozzájárulás elszámolása a kölcsön visszafizetésével rendezhető.

Alaposnak találta a másodfokú bíróság 2009-től kezdődően a rendelkező részben foglaltak szerint a felperesnek a kölcsön után járó kamat igényét. Az I. rendű alperes által is elismert, iratokkal igazolt, hogy a felperestől 22.500.000 forint kölcsönt vett fel 1999 és 2002 között, mint egyéni vállalkozó, melyből a jelen perben a felperes 17.700.000 forintból rá jutó 8.850.000 forintot érvényesít. A peradatok alapján nem kétséges, hogy 1993-tól az életközösség megszakadásáig az I. rendű alperes egyéni vállalkozóként asztalosipari tevékenységet folytatott. Az irányadó bírói gyakorlat (BH1994/2/82., a Pfv.II.21.861/1999/4.) következetes abban, hogy egyéni vállalkozás esetén vagyoni jogi értelemben a vállalkozói vagyon és a magánvagyon köre szükségszerűen egybe esik, nem különül el. Már ennek okán is mindenben helyes kérelmet nyújtott be a felperes, amikor a kölcsön általa hivatkozott összegének pusztán csak a felét igényelte, mivel nem vitás, hogy kizárólagos vagyoni hozzájárulásként azt az élettársi közös vagyonnal egy egységet képező egyéni vállalkozásnak juttatta, mely a felek osztatlan közös tulajdonává vált jogszerzésük arányában. Nem kétséges, hogy az élettársi közös vagyon részét képezi nem pusztán az egyéni vállalkozásból eredő bevétel, hanem az ahhoz kapcsolódó esetleges passzív vagyon is. Az életközösség megszűnését követően az egyéni vállalkozásból származó bevételekből a felperes már tényszerűen nem részesedhet, ezzel szemben okkal tart igényt a kölcsön visszafizetésére.

A peres felek által a Pp. 163. § (2) bekezdése alapján egyezően előadott tény, hogy közöttük a régi Ptk. 523. § (1) bekezdése értelmében kölcsönszerződések jöttek létre – melyek éppúgy tartalmazzák a kölcsön felvételének a célját, összepszerűségét, a visszafizetés határidejét, mint annak szívességi és kamatmentes voltát. Az is megállapítható, hogy a kölcsönszerződéseket az akkori könyvelőjük javaslatára olyan megfontolásból foglalták írásba a peres felek, és került sor ezeknek az összegeknek a nyugtával történő bevételezésre is az egyéni vállalkozás könyvelésébe, hogy ez a tőke „legálisan bekerüljön” az egyéni vállalkozás vagyonába. Az írásba foglalt szerződések tartalmát, jogcímét, összepszerűségét, „célját”, visszafizetésének időpontját az I. rendű alperes sem vitatta, a kölcsön elszámolását illetően fellebbezési hivatkozása sem volt. A régi Ptk. 201. § (1) bekezdése szerint tehát a felek belső jogviszonyát illetően a visszterhesség elve szerint köteles az I. rendű alperes teljesíteni, azzal, hogy a kölcsön összegek „használata” a szerződések értelmében az egyéni vállalkozás részéről csupán a lejárat határidőig lehet kamatmentes. Mindebből az adódik, hogy részben alapos a felperesnek a fellebbezési kérelme a kamat tekintetében. Az elszámolás elvi alapját a régi Ptk. 578/G. § (1) bekezdése alapján is általánosságban az teremti meg, hogy a pénz használata az egyik peres fél oldalán anyagi előnnyel (kamattal) jár, míg a másik fél oldaláról kétségtelen hátrányt jelent, ami a teljeskörű vagyoni rendezés elvének szem előtt tartásával – mint közös vagyoni elem – ugyancsak nem rekeszthető ki az elszámolásból. Jelen esetben az elszámolás,

a kamatfizetés kérdése azonban a peres felek belső jogviszonyán belül is elsősorban a régi Ptk. 523. § (1) bekezdése szerint rendezendő. Ami a kamatfizetés kezdő időpontját illeti, a kölcsönszerződések tartalmából is kitűnően az asztalosipari műhely beindulásától számított 6 év elteltével rögzítették a visszafizetési kötelezettség időpontját. A peres felek által csatolt tulajdoni lap másolatból megállapítható, hogy a ... hrsz. alatt felvett ... utcai műhely és udvar megjelölésű ingatlan teherlapján az épület feltüntetésének időpontja 2003. április 15. napja, ezért valamennyi kölcsönszerződésben foglalt visszafizetési kötelezettség tartalmi elemeiből is kitűnik, hogy a kamatfizetés kezdő időpontja az I. rendű alperes részéről 2009. április 16. napja, mely tehát pusztán a 8.850.000 forint tőke után eredményez a régi Ptk. 301. § (1) bekezdésén alapuló kamatfizetési kötelezettséget.

A fent kifejtettekből ered, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében rögzített és az I. rendű alperest terhelő 12.221.000 forint jogcíme csak kisebb részben értékkiegyenlítés, túlnyomó részben azonban kölcsön visszafizetése – 8.850.000 forint erejéig. Ennek a kereseti kérelem szempontjából lényeges „kettős jogcímnak” a figyelmen kívül hagyása eredményezte, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletének a 9. oldala alján és a 10. oldal elején a kamatfizetéssel kapcsolatban téves álláspontot foglalt el, melynek részbeni megváltoztatására az ítéletábra a fent kifejtettek szerint látott lehetőséget.

Itt érdemel megjegyzést, hogy alaptalan volt az elsőfokú eljárás során a könyvszakértő kirendelése iránti felperesi indítvány, illetőleg a fellebbezésben a kirendelés hiányára történő hivatkozás is, hiszen a felperes az általa benyújtott kereseti kérelmében a vagyonmérleget úgy terjesztette elő, hogy abban tételenként szerepelnek az I. rendű alperes egyéni vállalkozásához tartozó, az életközösség megszakadásakor megvolt asztalosipari berendezések is, melyeknek az irányadó bírói gyakorlat értelmében nem az ún. könyv szerinti értéke, hanem a tényleges forgalmi értéke az irányadó. Tehát keresetét nem úgy érvényesítette, hogy egy tételszám alatt az egyéni vállalkozáshoz kapcsolódó, annak tárgyi eszközeire, tartozásaira is vonatkozó esetleges „cég-értéknek” az életközösség megszakadásakor piaci értékét tette az elszámolás részévé, hanem a tárgyi eszközöket, mint asztalosipari berendezéseket tételenként sorolta fel, melyekre tárgyszakértő adott aggálymentes szakértői véleményt – ezért könyvszakértői kirendeléssel tisztázandó vagyonérték meghatározás nem képezte a jelen per tárgyát. Nincs arra mód és lehetőség, hogy az egyéni vállalkozás gyarapodását, esetleges értékcsökkenését, eszközeit könyvszakértővel is vizsgálta egy tételszám alatt a bíróság, és az összes többi tételszám alatt annak tárgyi eszközeit is figyelembe vegye, ami indokolatlan, kétszeres elszámolást jelentene a vállalkozásban érdekelt I. rendű alperes terhére. Kérelméből kitűnően a felperes az egyéni vállalkozás tárgyi eszközeit a házastársi közös vagyon részeként állította vagyonmérlegbe és az elsőfokú bíróság is – helytállóan – ennek megfelelően számolt el.

Mindezekon túlmenően alaptalannak találta a másodfokú bíróság a felperesnek a jelzálog alapításával kapcsolatos fellebbezési kérelmét, melyre nézve osztja az elsőfokú bíróság ítéleti megállapításait. Ezek szükségtelen megismétlése nélkül pusztán utal arra, hogy a régi Ptk. 254. § (1) bekezdése értelmében zálogjog keletkezhet jogszabály, szerződés, bírósági, avagy más határozat alapján. Az előzőekhez képest speciális szabály, a régi Ptk. 262. § (1) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy ingatlanra pusztán jelzálogjog alapítható, melyre az adott törvényi rendelkezés szerint szerződéssel kerülhet sor. Nem tévedett tehát az elsőfokú bíróság, amikor a ... úti üzem vonatkozásában nem talált lehetőséget a jelzálogjog ítélettel történő alapítására. Nem kétséges az sem, hogy a kérelem indoka a felperes részéről biztosítéki célú, melynek ítéleti rendelkezéssel történő helyt adást – jogszabályi feltételek hiányában – a bírói gyakorlat sem ismer. Ítélettel történő jelzálog-alapítás elképzelhető pl. társasház alapításnál, mely bírói rendelkezés azonban elsősorban nem biztosítéki célú.

A fentieken túlmenően vitatta a felperes a 27. sorszám alatti ... tehergépjármű elszámolását épp úgy, mint az I. rendű alperes által teljesített hitel visszafizetés mikéntjét is. Eltérő előadása volt a 800.000 forintos életközösség megszakadása utáni alperesi juttatás jogalapját érintően. A perben szerzett szakértői véleményeket is aggályosnak találta.

A Pp. 3. § (3) bekezdése és a Pp. 164. § (1) bekezdésben történő rendelkezések szerint az elsőfokú bíróság által helyesen kiosztott bizonyítási teher értelmében azt a felperesnek kellett volna megfelelően bizonyítania, hogy az I. rendű alperestől az életközösség megszakadását követően átvett 800.000 forintot közös tartozásra fordította, melynek hiányában az elsőfokú bíróság helytálló rendelkezése nem vonható kétségbe. A felperes a közös vagyoni tartozásra történő előadását az F/61/9. szám alatt tette meg.

A banki hitel elszámolást illetően igazolt a 8.419.000 forintos egyösszegű befizetés 2006. augusztus 21-én az I. rendű alperes részéről, továbbá a fennmaradó, az elsőfokú bíróság által rögzített, az ... Banknak járó hitel éppúgy, mint a ... Bank részére kifizetett 2.885.000 forint, mely ugyancsak 2006. augusztusában nyert teljesítést. Önmagában az a felperesi hivatkozás, hogy nem kapott egzakt banki elszámolást még nem teszi az elsőfokú rendelkezéseket e körben támadhatóvá.

E vonatkozásban további megjegyzést érdemel, hogy a felperes és az I. rendű alperes belső jogviszonyában a jelen perben a hitel elszámolásnak az a ténybeli alapja, hogy a kizárólagos alperesi tulajdonként nyilvántartott ingatlan a felperesi kereset szerint is az élettársi közös vagyon része, mellyel kapcsolatban nem pusztán az aktívumok, hanem az arra vonatkozó passzív vagyon (hitel) is közös, függetlenül attól, hogy a kölcsön jogviszonynak a felperes nem volt az alanya. A bank kizárólag a vele szerződéses kapcsolatban álló félnek köteles a szerződést érintő kérdésekről felvilágosítást adni.

A felperes az igazságügyi tárgyszakértő véleményét az elsőfokú eljárás során elfogadta, az ezzel ellentétes fellebbezési hivatkozása nem értelmezhető, míg a kiegészített igazságügyi ingatlanforgalmi és építész-szakértői véleményben foglalt meghatározások ugyancsak okkal képezik az elsőfokú bíróság ítéletének alapját, főként, hogy a felperesi kérelem nem tette indokolttá a telekérték és a ráépítési kérdések közelebbi vizsgálatát.

Alapos a felperesnek a ... tehergépjármű érték meghatározását vitató fellebbezési kérelme, mivel az elsőfokú bíróság az ingóvagyon egyeztetése során megállapítható ún. középértéket vette figyelembe ítéletében (900.000 – 1.000.000 forint), és indokolatlanul mellőzte az igazságügyi szakértői érték meghatározást, mely a fent pontosított tényállás szerint 1.122.000 forintban határozza meg a jármű életközösség megszakadásakor értékét.

Az I. rendű alperes az ítélet ellen benyújtott fellebbezésében általánosságban is – közelebbről meg nem jelölt okokból – vitatta az elsőfokú bíróság elszámolását, mellyel szemben megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság valamennyi perbe vitt igény teljeskörű elbírálásával és egybevezetésével ítélete 9. oldalán összességében megfelelően elszámolt. Az I. rendű alperes közelebből a 800.000 forint levonását sérelmezte, mely fellebbezési kérelme alapos – az összegszerűséget csupán a tehergépjármű elszámolás eredménye módosítja. Az elsőfokú bíróság tévesen rendelkezett, amikor nem a 18.847.000 forintból, hanem a 19.647.000 forintból vonta azt le.

Egyik fellebbezés sem érinti, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében kétszer számolta el a garázst, úgy is mint ingatlant, és úgy is, mint 33. tételszám alatt rögzített ingóságot. További megjegyzést

érdemel, hogy ezt a tételt ki kellett volna hagyni a vagyonmérlegből, mivel tulajdoni lappal nem igazolt, hogy az az élettársi közös vagyon része. Az ítélet tábla mindezeket megjegyzésként rögzíti, és az elszámolást ezzel nem módosítja – mivel nem csupán a kereseti kérelmen, hanem a fellebbezési kérelmen történő túlterjeszkedés is eljárásjogi tilalom.

A felek fellebbezése folytán az elsőfokú bíróság által ítélete 9. oldalán eszközölt elszámolás az alábbiak szerint szorul módosításra: a felperes kizárólagos tulajdonába került 704.000 forint értékű ingóság és 25.304.000 forint összes vagyoni érték. Az I. rendű alperes tulajdonába került 4.998.000 forint helyett 5.170.000 forint értékű ingóság (+ 172.000 forint a gépjárműre) így összesen 46.898.000 forint helyett 47.070.000 forint a teljes vagyonérték. Egy fél jutója: $72.374.000/2 = 36.187.000$ forint. 10.883.000 forinttal több vagyon került az I. rendű alperes tulajdonába.

A felperesnek jár még a 17.700.000 forint fele 8.850.000 forint, így $10.883.000 + 8.850.000$ forint = 19.733.000 forint, melyből levonásba kell helyezni a felperesnek nyújtott 800.000 forintot = 18.933.000 forint, melyből levonásba kell helyezni az I. rendű alperes által megfizetett 14.852.000 forintos hitel felét 7.426.000 forintot, mely 11.507.000 forint felperesnek járó értékkiegyenlítést jelent. Ebből 8.850.000 forint jogcíme ténylegesen kölcsön.

Az elsőfokú bíróság által meghozott, 2016. március 16-án kihirdetett kiegészítő ítélet ellen benyújtott fellebbezés folytán megállapítható, hogy a felperes legutolsó pontosított, illetőleg módosított kereseti kérelmében 13.000.000 forintra nézve kérte az ítélet előzetes végrehajthatóságának elrendelését, melyet utóbb az általa egyébként visszavont fellebbezésében 8.850.000 forintra módosított. A peradatok alapján egyértelmű, hogy az I. rendű alperes 13.000.000 forintot meghaladó, a kölcsöntartozás visszafizetésével kapcsolatos a Pp. 163. § (2) bekezdése szerinti elismerő nyilatkozatot tett. A fentebb kifejtettek szerint azonban az elsőfokú bíróság téves rendelkezése folytán minősítette értékkiegyenlítésnek az I. rendű alperes által fizetendő összeg egészét. A perbeli elismerésnek határozottnak és egyértelműnek, úgy a jogalapra, mint az összecszerűsége is kiterjedőnek kell lennie, ezért a Pp. 231. § d) pontja alapján helytelen rendelkezést hozott az elsőfokú bíróság, amikor azt – kiegészítő döntése tartalma szerint – az általa megállapított 12.221.000 forintra rendelte el, és nem csupán annak a kölcsönként elismert részére. E vonatkozásban nincs jelentősége annak az alperesi hivatkozásnak, hogy a rendelkezés egyébként is végrehajthatatlan, mivel a kiegészítés körében hozott döntést szó szerint rá kell vezetni az ítélet eredeti példányára és annak kiadmányaira is, ekként az az eredeti ítéleti rendelkezéssel együtt értelmezendő a Pp. 225. §-ában foglalt rendelkezések szerint. Mindezek alapján az ítélet tábla megváltoztatta a kiegészítő ítéleti rendelkezést az előzetes végrehajthatóság terjedelmének kérdésében.

A felperes által a másodfokú eljárásban jogi képviselő nélkül előterjesztett többlethasználati díj igényt az ítélet tábla érdemben nem vizsgálta, tekintettel arra, hogy a felperes nem volt elzárva annak az elsőfokú eljárás során történő érvényesítésétől, a Pp. 247. § (1) bekezdése szerint pedig a másodfokú eljárásban a keresetet megváltoztatni nem lehet.

Mindezek értelmében az ítélet tábla az elsőfokú bíróság kiegészített ítéletének fellebbezéssel támadott rendelkezéseit a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyebekben helybenhagyta.

A teljes személyes költségmentesség kedvezményben részesített felperes jogorvoslati kérelme folytán megállapítható fellebbezési pertárgy érték az alábbi tételekből tevődik össze: 172.000 forint a tehergépjármű, 3.179.805. forint a kamat, míg a jelzálog körében 12.221.000 forint. Mindösszesen: 15.572.805, melyből a kamat és a gépjármű iránti igény alaposnak bizonyult. A

felperes másodfokú pernyertességének aránya a saját kérelmét illetően 21%-os. A pertárgy érték számítása kapcsán a Pp. 24. § (2) bekezdésének f) pontja alapján rendelkezett az ítélet tábla a jelzálog kérdésében, míg a kamat körében a Pp. 25. § (4) bekezdésének kivételét, azt a szabályt alkalmazta, miszerint a felperes a járulékot nem a főköveteléssel együtt, hanem önmagában érvényesítette, így a pertárgy érték számításánál nem hagyható figyelmen kívül az egyébként internetes programon kalkulált kamat.

A felperesi fellebbezés folytán a le nem rótt összes fellebbezési illeték az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdése szerint: 1.245.824 forint, kerekítve 1.245.900 forint, melyből az I. rendű alperes 268.144 forintot, kerekítve 268.100 forintot köteles megfizetni.

Az I. rendű alperes a saját fellebbezése pertárgy értékét illetően 800.000 forintot sérelmezett, melyre vonatkozó 64.000 forintot illetékbélyeget lerótt. Fellebbezése 714.000 forint erejéig, azaz 89%-ban sikeres. Így a 64.000 forintból csupán 7.000 forintot köteles viselni, ezért a további 57.000 forintot és a kiegészítő ítélet elleni fellebbezésére – jogszabályi rendelkezés nélkül – lerótt 15.000 forintot a másodfokú bíróság levonásba helyezte a 268.100 forintból. Így az I. rendű alperes által az államnak külön felhívásra megfizetendő fellebbezési illeték 196.100 forintot tesz ki.

A jelentősebb részben pervesztes felperes a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 81. § (1) bekezdése alapján köteles részperköltség megfizetésére, melynek összecszerúségét az ítélet tábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdésének keretei között határozta meg.

A felperesi fellebbezési perérték alapján kalkulált áfa-mentes összes ügyvédi munkadíj 333.592 forint, mely 21-79%-ban oszlik meg a felek között, míg az I. rendű alperesi fellebbezési perértékhez igazodó áfa-mentes 20.000 forintos ügyvédi munkadíj, az alperesi fellebbezéssel kapcsolatos pernyertességhez igazodóan 11-89 %-ban oszlik meg a felek között. A kapott eredmények egybevezetésével (felperes 263.537 + 17.800 = 281.337) (alperes 70.054 + 2.200 = 72.254) a felperes 209.083 forint áfa-mentes részperköltséget köteles az I. rendű alperesnek megfizetni.

A felperes teljes személyes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a értelmében az állam viseli.

Budapest, 2016. november 24.

Dr. Lukács Zsuzsanna s. k.
a tanács elnöke

Kepesné dr. Bekő Borbála s. k.
előadó bíró

Nyíróné dr. Kiss Ildikó s. k.
bíró

A kiadmány hitelül: